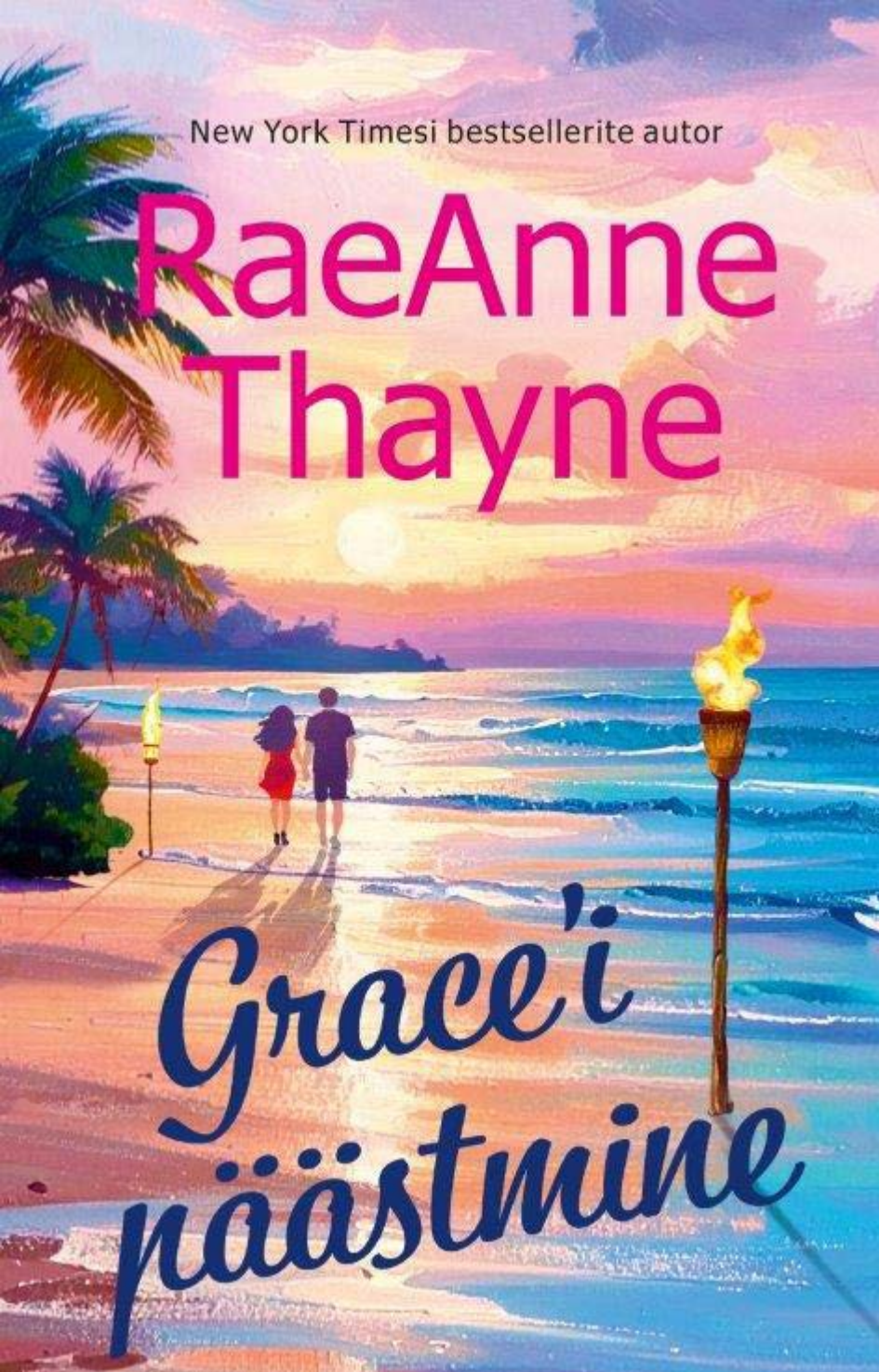
New York Timesi bestsellerite autor
RaeAnne Thayne
Grace'i päästmine

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Saving Grace
2000

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ilona Raidmaa
Toimetanud Maria Truus
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2000 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2026.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10475126
ISBN 978-9908-62-207-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

I. peatükk

Kui ta seda tegema hakkab, peab see juhtuma varsti.

Grace Solarez kössitas maas ja vaatas autosid lõputus rütmis liikumas, mööda puuviljaaedadest, mis seda tühja kiirteelõiku ääristasid.

Kolmsada kuuskümmend viis päeva tagasi oleks ta võinud enda ümber nautida aistingurünnakut: õunte magusust vaid mõni nädal enne saagikoristust, ritsikate siristamist, jahedat niisket öist briisi tema nägu suudlemas.

Nüüd aga võis ta jälgida vaid esilaternate vihkusid läbi öö ja juurelda, millist paari neist näeb ta viimasena, enne kui sureb.

Moskiito oli vajutanud oma hambad tema paremasse biitsepsisse, mida olid lihvinud ja tugevdanud mõned viimased kuud rasket tööd dokkides. Esimese terava valutorke peale vaatas ta korraks alla, siis aga ei teinud sellest enam välja. Mis mõtet oleks teda eemale peletada?

Tal oli verd varuks.

Ta silmad tundusid liiva täis, nagu oleks ta haaranud peotäie mulda ja hõõrunud seda üle näo. Ja ta oli väsinud. Nii väsinud. Terve aasta oli ta elanud mehaaniliselt, teotsedes vaid

kõige elementaarsemal tasandil. Hingamine, söömine, magamine. Ta ei suutnud taluda veel üht päeva, veel üht tundi, veel üht minutit.

See lein oli liiga hiiglaslik, liiga jääv. Mitte miski ei libisenud sellest läbi, isegi mitte kõige pisem puhkuse vari. Ta ei suutnud sellega enam elada. Leinast ja süütundest oli saanud tema jaoks ülemäära raske koorem kanda.

Ta tõmbas T-särgi taskust viimast korda foto. Kuuvalgus imbus üle kogu pildi, uhtudes värvid hallikassiniseks, kuid ta võis siiski näha oma tütre silmades välgatamas üleannetust. Ta vedas sõrmeotsaga üle Marisa naeratuse.

„Mul on nii kahju, Marisa," sosistas ta. „Nii kahju. Ma üritasin – vannun, et üritasin –, aga ma pole nii tugev. Ma lihtsalt ei saa seda rohkem teha."

Vaadates pilti – kujutist naervast ilusast lapsest, kes on ajas tardunud igaveseks – oli liiga piinarikas, et seda kauem taluda. Veidi aja pärast libistas ta selle ettevaatlikult taskusse tagasi. Ta parem käsi jäi kaitsvalt südame kohale kauemaks pidama, kui ta hüpnotiseerivat liginevate esitulede paraadi vaatas, püüdes mitte mõelda, kas ta võiks tunda kokkupõrke lööki, enne kui sureb.

See, mida ta tegema hakkas, oli surmapatt, ta teadis. Kui *padre* Luisi – Tia Sofia kiriku vana kibestunud pastorit – uskuda, oleks ta igavesti neetud, saadetud igaveseks põrgusse, mis on määratud neile, kes on üle astunud jumala käsust.

Aga mis tal sellest hoolida? Ta oli juba neetud selles elus, miks mitte siis ka järgmises? Pealegi, tal ei olnud mingit probleemi saata pikalt see jumal, kes on niivõrd kättemaksuhimuline, et võtta ära ainus asi, mis talle eales lugenud on.

Nüüd, mõned minutid pärast südaööd, oma elu lõpu aastapäeval, võis ta selle sama hästi kui ametlikuks teha.

Lihased pingul ja valmis, seiras ta liiklust, püüdes valida sobivat hetke. Viljapuuaiast, mis oli umbes kahe meetri kõrgusel teest, oli tal hea vaade liiklusele kummassegi suunda.

Tema tähelepanu püüdsid ühe auto esituled umbes poolteise kilomeetri kaugusel. Isegi pimeduses – ja isegi haaratuna, nagu ta oli, muutumatusse minevikku – võis ta öelda, et see liikus palju kiiremini kui teised sõidukid, punudes ja sööstes ühelt sõidurajalt teisele.

Siitmaalt paistis see olevat mingi edev välismaa pill. Porsche, läikivate kumeruste järgi hinnates. Arvatavasti tuli mõni ärahellitatud purjus rikkurist nolk öösel klubist pidutsemast.

Selle liginedes tema vaatluskohale viljapuuaias, nägi ta väikest sportautot liikumas ohtlikult lähedale pikapi poritiivale. Pikapijuht nähtavasti ei sallinud, et talle sappa sõidetakse, ja Grace nägi, kuidas vihane punane piduritulede helk äkitselt ööd valgustas.

Sportauto juht ilmselt nägi neid samuti, kuid õige pisut liiga hilja. Ta vajutas pidurid põhja ja tõmbas jõnksuga rooli vasakule, saates auto suurel kiirusel laia süvendi poole tee keskel.

Vahetult enne seda, kui ta oleks vastu teeposti põrutanud, keeras juht uuesti üle reageerides järsult rooli ja saatis auto kriginaga üle sõiduradade tagasi.

Niivõrd meeletu kiiruse juures ei oleks juhil olnud võimalik sõiduki üle taas kontrolli saavutada. Just siis, kui see temast möödus, rullus Porsche mitu korda üle katuse, kuni jäi rattad püsti pidama tühja drenaažikraavi temast sada meetrit edasi.

Korraks seisis ta rabatult, segadusse viiduna äkilisest jahmatavast muutusest oma emotsioonides, kurnavast meeleheitest vaid sekunditega adrenaliiniseguse šokini.

Auto lõmmis kerest hakkas tõusma suitsu ja ta tundis seda õnnetustele iseloomulikku lõhna: segu bensiinist, kärssavast kummist ja kuumast metallist.

Mis võimalused on purjus juhil sellisest õnnetusest minema kõndida? Seda oli raske hinnata. Kui Grace veel ametis oli, pidi ta töötama õnnetusjuhtumitega, mispuhul oleks ta võinud vanduda, et ellu siin küll keegi ei jää, kuid ohvrid olid pääsenud kriimustusteta. Ja ta oli töötanud ka lihtsate, täiesti harilike plekimõlkimistega, mis olid lõppenud surmaga. Iga olukord oli õnnemäng, nagu ka suur osa politseitööst.

Ta vaatas läbi lehestiku, kuid auto ümber ei hakanud silma mingit liikumist. Tal hakkas järsku kõhus täiesti ootamatult keerama, kui ta võitles sundusega minna sündmuspaika uurima, pingutama kübekenegi, et seda ogarat autojuhti aidata.

Ta ei tahtnud ennast sinna segada, poleks suutnud sinna sekkumisega *toime tulla*. Ta suutis vaevalt unustada omaenda ahastavat leina. Aga ta oli olnud politseinik ligi kümme aastat ja seda tugevat tungi oli raske eirata.

Võitlus otsustamatusega kestis vaid paar sekundit. Alistunud ohkega ronis ta madalalt nõlvalt alla õnnetuspaiga poole.

Mõned üksikud autojuhid olid juba peatunud ja õnnetuspaiga äärde oli kogunenud väike salkkond. Nad kõik näisid jahmunud, hämmeldunud uskumatuses, mida tavakodanikud traumaatilistesse sündmustesse haaratuna ühiselt kogevad.

Keegi ei paistnud lähemale kippuvat, mis oligi parem. Sportauto kapoti alt paiskuvad sädemed sadasid vihmana alla ja ta kartis, et on vaid aja küsimus, kui need sädemed süütavad kütusejuhtme ja kogu see kupatus õhku lendab.

Just siis, kui ta rahvahulga taha jõudis, kangutas üks mees end autost välja, nägu üksainus verine tomp haavu ja käsi küljel

rippumas. Ta nägi välja räsitud ja sakris tumedate puhmas juustega ning pikkade sorgus vuntsidega. Rebenenud T-särgi lõhe vahelt nägi Grace väänlevat tätoveeringut, nagu mingit madu piilumas.

Mitte just päris see, mida ta oleks võinud nii kalli auto juhist oodata. Tõenäoliselt oli autos kuum.

Ta võiks ükskõikselt minema jalutada, nagu nii paljud joobnud juhid enamasti, mõtles ta vastikustundega. Mees tuikus pisut ja hakkas maha kukkuma, kuid ajas end sirgu täpselt enne seda, kui Grace tema juurde jõudis. Ta haaras mehe käsivarrest – sellest, mille peal oli tätoveering – ja aitas teda ülejäänud teel ohutusse paika.

„Kas seal on veel kedagi?" Grace pidi karjuma, et olla kuuldav üle liiklusvoo, mis endiselt mööda kihutas.

Mees ei vastanud, üksnes vaatas teda udusel pilgul, nii et ta üritas uuesti. „Ma küsisin, kas seal on kedagi? Oli seal autos koos sinuga veel keegi?"

Näis, et lõpuks jõudis küsimus pärale. Mees vaatas tagasi auto poole ja Grace oleks võinud vanduda, et neis punastes silmades oli puhas selgus, siis aga hiilis üle tema klopitud näo kummaliselt salalik ilme.

„Ei," ütles ta kähedalt. Grace nägi rubiinpunast kõrvarõngast läbi tema paksude tumedate lokkide välgatamas, kui mees pead raputas. „Rohkem mitte kedagi. Ainult mina."

Nende juurde tõttas üks priske heledate tupeeritud juustega meditsiiniriietes naine. „Ma olen õde," ütles ta ja juhtis purjus mehe auto rusudest nobedalt ja kindla käega kaugemale.

Grace jälgis neid hetke ja heitis siis sõidukile viimase pilgu. Politsei on kohe siin. Ta nägi juba kaugelt vilkurite nõrka virvendust. Kellelgi rahva hulgast pidi olema telefon, et nad nii ruttu välja kutsuda.

Ta mõtles, kas patrullis võiks olla keegi, keda ta tundis, siis aga heitis selle mõtte kõrvale. Mitte nii kaugel idas. Ta kahtles, kas ta üldse asub veel Kingi maakonnas, ehkki ta päris täpselt ei teadnudki, kus ta on. Ta oli sõitnud terve õhtu, püüdes oma kummituste eest ära joosta, ja oli vaid puhas juhus, et need olid ta kätte saanud siin, üksildasel teelõigul. Ta teadis, tal tuleb siiski veel kaugemale minna.

Oli, kus ta oli, ta teadis, et ta ei tahtnud siin olla, kui politsei tuleb. Ta pööras ümber ja oleks lipsanud tagasi viljapuuaia turvalisusesse ja üksindusse, kui arvas, et kuulis tasast nuttu.

Marisa.

Tema tütre hääl kutsus teda, kummitas teda. Näis, et see hõljub läbi kihutavate sõidukite müra, mööda inimeste erutatud suminast, üle lähenevate sireenide huilete.

Kas tema oli ainus, kes võis seda kuulda? Pidi olema – mitte keegi rahvasummast ei reageerinud kuidagi.

Tema pea kumises tossust, lärmist ja viimaste tundide emotsionaalsest traumast. Võib-olla ta kuulis asju.

„Issi! Aita mind!“ kuulis ta. Seekord kõvemini, kuid ometi nõrgalt. Ta kortsutas kulmu ning raputas segaduses pead. Miks oleks Marisa pidanud hüüdma isa, keda ta ei tundnud, seitsmeteistaastast poissi, kes oli keeldunud võtmast vastutust lapse eest, keda ta oli lühikese keelatud kire hetkel teha aidanud.

See oli arusaamatu. Siiski, ta pidi järele uurima.

„Kas sa oled hulluks läinud, naine? See lendab iga hetk õhku.“ Jässakas autojuht püüdis ta teed tõkestada, aga ta trügis mööda, vaevu meest isegi teadvustades, ja lipsas rahva seast minema vraki poole, oma surnud tütre kutsuva hüüde poole.

Ta ei teinud märkama ärevaid hüüdeid oma selja taga, keskendudes vaid sellele väiksele häälele. Tema tütar vajas teda ja seekord – armas jumal, seekord – on ta siin, et teda aidata.

Niipea kui ta kummuli paiskunud auto juurde jõudis ja maanteeserval põlvili kruusale laskus, et aknast sisse vaadata, tabas teda reaalsuse külm kuri hoop.

See polnud sugugi Marisa, kes teda hüüdis. See oli väike heledapäine tütarlaps, mõni aasta noorem, kui võinuks olla tema tütar, turvavööga kinnitatud, pea alaspidi, puruks sõidetud sportauto istmel.

Kapoti alt ajas välja suitsu, ähmastades ta vaate ning kõrvetades silmi ja kurku. Grace köhis ja katsus käega vehkides suitsu laiali ajada, et saaks näha autosse sisse.

„Ma tahan oma issit!" nuttis tüdruk hirmust väriseva häälega.

Külm raev pühkis Grace'ist läbi. Autojuht oli *teadnud*, et tüdrukuke oli seal, Grace oli selles veendunud. See selguse hetk oli olnud ilmeksimatu. Ometi oli ta valetanud ja öelnud, et oli autos üksi, saates oma tütre lõõmavasse, võikasse surma.